

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE I ॥ अध्याय १४ ॥ EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

चरणांत । जातली हानी जल्माची ॥२४॥ प्राणी जेन्ना जल्माक आयलो । तेन्नाच मरणाचे वाटेक लागलो । मागीर आयज फाल्यां काय परवां वतलो । विस्वासलो तो फसलो मनीस ॥२५॥ दवरचें ह्या मरणाचें स्मरण । देह फकत काळाचें पांगरूण । अशें ह्या प्रपंचाचें लक्षण । सादूर सदांच आसचें ॥२६॥ सादूर पावल दवरतकूच वेव्हारांत । कश्टां विणें पावतलो परमार्थांत । म्हणुनूच नासचो आळस प्रपंचांत । नासची निर्शेवणी पुरुशार्थांत ॥२७॥ प्रेमान आयकतात साईकथा । तांकां कल्याण प्राप्ती जाता । साईचरणांचेर भक्ती दवरतां । मेळटली सूरखसमृद्धी खात्रेन ॥२८॥ जांकां साईचें प्रेम पूर्ण । तांकां हें कथांचें सांठवण । जातली पावला पावलार आठवण । साईचरण कमलांची ॥२९॥ ब्रह्माचें उतरांतल्यान कथन । १अतींद्रियाचें इंद्रियांनी सेवन । कितलेंय करात हें कथा अमृतपान । पूर्ण समाधान कुस्तार ॥३०॥ अगाध हें संतांचें विंदान । अवर्णनीय तांचें महिमान । तोंडांतल्यान तांचें पूर्ण कथन । करपाक तांक कोणाक ॥३१॥ नित्य पडटकूच ह्यो कथा कानांत । दिसतले साई नित्य दोळ्यांत । दीसरात ध्यानांत मनांत । यादींत चिंतनांत कायम ॥३२॥ दिसतले उदठां बसतना । जागेपणीं न्हिदांत खातना-जेवतना । सांगातूय दितले चलतां भोंवतना । गर्देत एकोडेपणीं निरंतर ॥३३॥ अशे तरेन मेळटकूच एकाग्रता । मनाक मेळटली स्थिती विरक्तता । अशें जावपाक लागतकूच सदांकदां । चित्त जातलें तल्लीन चैतन्यांत ॥३४॥ आतां फुडले कथेचो सांगात । आयल्या जी फाटल्या अध्यायाच्या शेवटांत । तिचेंच धरून सध्या सुत्र । आयकात आदरान श्रोत्यांनो ॥३५॥ भावभक्तीची शिरोपुरी । कितलीय खा सदांच अपुरी । गळ्या मेरेन खाली तरी । जायना धादोशी केन्नाच ॥३६॥ आसूं, श्रोत्यांनो ही दुसरी कथा । तुमी आयकल्यार आदरान आतां । संतदर्शनाची सार्थकता ।

१. इंद्रियांक कळपाक कुस्तार असो. २. चातुर्य.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE I ॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE (१७२)

॥ १४ ॥ अध्याय १४ ॥ ॥

आसले । “ते दोग” म्हणप योग्य नासलें । केन्नाच वेगळे नासले ते ॥१९०॥ त्या दोगांचें एक ज्ञान । एक प्राण एक
 धोरण । दोगूय एकूच चैतन्यघन । समसमान वृत्तीन ॥१९१॥ शिरडी-नांदेड अंतर व्हड । त्या दोगांचें मन अखंड । एक
 प्राण एक कूड । तातूंतल्यान पावली तार दोगांकूय ॥१९२॥ कितले अजापीत हे साधुसंत । उलयतात नासतनाय तार
 यंत्र । खंयूय कितेंय घडूंदी सृष्टींत । माहिती पुरायेन आसता तांकां ॥१९३॥ मुखार योग्य काळ गेलो । रतनजीक देव
 पावलो । गुरवारपणाचो संकेत मेळ्ळो । खुशालकाय पातळ्ळी घरांत ॥१९४॥ योग्य वेळार जाली बाळंत । वचन
 बाबांचें जालें सत्य । आयलें जल्माक पुत्ररत्न । खुशालभरीत रतनजी ॥१९५॥ बरींच वर्सा पडचो दुकळ । मागीर
 पावसान घालचो धुमाकूळ । तसो शेटजीक खोसयेचो खळखळ । पुत्ररत्न मेळ्ळें म्हणून ॥१९६॥ वंशाचो हो रूख
 फुल्लो । दिसांमासांनी फांकारत गेलो । धुवां-पुताच्या सुखान न्हालो । उपाट धादोसलो रतनजी ॥१९७॥ मुखारूय
 वताले दर्शनाक । मेळोवन बाबांच्या आशिर्वादाक । पूर्ण जावन इत्सा एकान एक । धादोसले मनांत
 रतनजी ॥१९८॥ आंबो जरी चंवरता वसंतांत । सगलींच फळां पिकीं जायनात । बारा भुरग्यां मदलीं चवगां
 आसात । सुखान नंदतात सध्या ॥१९९॥ सहजगतीन जें जें घडचें । तातुंतूच जाचें मन धादोसचें । अशे रतनजी गोड
 सभावाचे । जालेनात खंती मात्त पसून ॥२००॥ आतां फुडले कथेचें सार । साईन भरलां स्थिरचर । कोणेंय खंयूय

१. रावबहादूर हरी विनायक साठे शिरडीक कशे गेले तें दासगणूनी आपल्या अर्वाचीन भक्तीलीलामृताच्या एकविसाव्या अध्यायांत सांगिल्लेंच आसा. त्या
 वेळार म्हाराजांनी तांकां आशिर्वाद दिल्लो - “तूं लमन कर, तुका पूत जातलो.” ते प्रमाण साठेन लमन केलें. कांय दिसां उपरांत तांची घरकान्न गुरवार जाली.
 पूण पूत न्हय तर धूव जल्माक आयली. ताका लागून साठे निशेंले. उपरांत तांची घरकान्न दुसरे खेपे गुरवार जाली. तेन्नाय धुवूच जाली. अर्थांतूच साठे भोव
 खंती जाले. पूण म्हाराजांचो आशिर्वाद फुकट गेलोना. तिसरे फावटीं मात तांगेर पूत जल्माक आयलो.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ १८४ ॥

॥ १४ ॥ अध्याय १४ ॥
भावारथान ॥२१५॥ महिमा अजापीत गुरूकृपेचो । आमकां भक्तांक यादींत उरचो । म्हणुनूच परिश्रम हो ग्रंथाचो ।
भक्त कल्याणा खातीर केला ॥२१६॥ गायल्यार चरित्र हें आवडीन । उपाट खोसयेन भरतलें मन । भक्तां मदीं कथा
पुरवणी अनुवादान । वाडटली भक्ती प्रेमळटाय ॥२१७॥ आयकतकूच रातदीस भावारथान । तुट्टलें मोह मायेचें
बंधन । पयस जातलें त्रिपुटीचें भान । श्रोते सूखसंपन्न जातले ॥२१८॥ धरून श्रीसाईचरण । हेमाड अनन्य भावान
शरण । विसरूंक शकना एकूय खीण । चरणांचेरूच लोटांगण अखंड ॥२१९॥ संतसज्जनांनो तुमच्या
आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । रतनजी-साईसमागमो
नांवाचो हो चवदावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. ज्ञेय, ज्ञाता आनी ज्ञान.